

Terennüm

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Mart 2016

Ant içtiğim anlık bir terennüme kısmet,
Andan ayrı düştüğüm düne gergef bir tümce zahir,
Yine de meylettiğim yarına dair bir hüküm
Şu zuhur eden inilti yürekten mütevellit.

Bir derya, bir rüya belki bir kıyam,
An'ı rücu ettiğim kırık bir teselli kadar yeknesak,
Zamanın tecellisinde mihrap bellediğim.
Dünü külfet kemirgen bir mizaç,
Sanrıları yok saysa da
Varlığı nasıl hicap yüklü bir keramet
Ve ıslak kaygıların esnek yüzüne muhalif
Devingen bir tümceden öte en kırık yürek.

Zannımca, iken aykırı bir ses,
Gıyabında her dem nelere delalet
Ve sondan bir önce nasıl da tetikte,
Olmazın oluru bir ömre rağbet edip de
Gölgeleri kuytularda,
Rehaveti en anlamsız nota,
Sonu kayıp bir hikâyeden arda kalan,
Sisli ve gizil hele ki aykırı bir serzenişin
Yürek sesine karışan o isi,
Takibinde bir ömür hüznün.

Zaruri bir bedelmişçesine
Nice ahkâmdan arda kalan
Ve payidar kılmak adına o dokunaklı tabloyu,
Ellerimde kalan son kırıntı;
Kâh aşka dair kâh yokluğa,
En girift ve batıl kudretin azığına saklı.

Gölgelensem de arkasına sığındığım yegâne teselli
Ve marifetmişçesine tükenen coşkumun
Yüzü hürmetine, sığındığım en sakil nefer;

Görmelerden ibaret yeknesak bir yoksunluk
Kadar mesken bildiğim
Ve ne zaman ki kırsam yüreğin dümenini:
Dün iken sağaltan
An iken sağdıcı yarının
Ve eksiltemediğim külfeti
En uzağında saklı.